

Árva

Gyermekkorom első éveit a nagyszüleimmel éltem. És ez így volt jó. A nagypapám mindig kitalált valamit. Ma azt mondanánk, hogy kreatív volt. Emlékszem, egy időben voltak galambjaink. Persze voltak csirkéink, kacsáink, kutya, macska, mint ahogy minden más rendes háznál ott falun. De galambokat én sehol máshol nem láttam.

Én minden tollas, szőrös állattól mindig is visolyogtam. De, érdekes, a galamboktól nem. Még most is emlékszem azokra a szép kis galambdúciókra a ház tűzfalán. Azokra a mindenféle színű tollazatú galambokra, ahogy etetjük őket a nagypapámmal, és neveket adunk nekik. Ahogy az udvaron ugrálva kiabálom be a házba, név szerint, hogy melyik galamb repült éppen haza.

Amikor felköltöztem a Városba, megváltozott a galambokhoz való viszonyom. Erőszakosaknak, tisztátalanoknak láttam őket, ahogy ellepték a tereket, fákat, az erkélyeket és mindent felzabáltak.

Ez volt a helyzet abban az erdőre néző házban is, ahová költöztem. Már reggel, mikor kinéztem az ablakon, tömött sorokban ültek a szemben lévő fák ágain, az erkély korlátján, vagy éppen az erkélyen szedgették a lehullott kukoricaszemeket, ételmaradékot, amivel egyes szomszédok etették őket. Szinte nem is használtam az erkélyt, de ha mégis kimentem, hogy elzavarjam őket, felrepülve, sűrű rajokban, szinte eltakarták az eget.

Persze a többi szomszéd is szenvedett tőlük, legalábbis azok, akik nem etették őket. Állóháború alakult ki. Méreggel, teniszütőkkel és légpuskával felszerelve küzdöttek a galambok ellen. Sok galamb végezte az én erkélyemen is, vagy méregtől agonizálva, minden ürülékét hátrahagyva, vagy légpuska golyójától eltalálva és erkélyem ajtaja elé hullva, vagy pedig a szomszéd teniszütőjétől eltalálva, véresen ablakomba csapódva.

Mindig vágytam Velencébe, hogy egyszer én is, a többi turistával együtt elvegyljek a galambok tengereiben. Amikor végre eljutottam oda, a tömeg partvonalán állva, iszonyodva néztem azt a tengernyi galambot.

Ha nem is a galambok miatt, de egy hosszabb időre elköltöztem otthonról. Amikor visszajöttem, mint ahogy a város tereiről, fáirol, láthatóan innen is eltűntek a galambok. Talán valamilyen hivatalos intézkedésnek köszönhetően.

Szokásommá vált, hogy kora reggel kiguggolok, vagy kiülök a nyitott erkélyajtó keretébe, s onnan figyelem a tőlem pár méterre lévő erdő mögül felkelő napot. Éppen szemben velem, a lombok közül egy csupasz ág emelkedett ki. Kiszáradt, öreg férfikarra emlékeztetett, melynek ökölbe szorított kezének mutatóujja az égre meredt.

Egyik reggel ezen a mutatóujjon egy galamb ült, mozdulatlanul, és mintha az alatta elterülő erdőt figyelte volna. És ez így ment napokig. Ő mindig egyedül az ágon, én az ajtókeretben. Elneveztem Árvának. Persze, mindjárt észrevett, feje kicsit felém fordult, szárnya megrebbent. De nem repült el, nem ijedt meg tőlem. Bár később, időnként odarepült hozzá egy másik galamb is, kicsit lejjebb, az ökölbe szorított ujjakra. Ahogyan Árva hozzáhajolt, ahogy a csőrük összeért, mindjárt látszott, hogy összetartoznak. De az Árva név rajtamaradt. Egy hozzáértő ismerősöm azt mondta, hogy biztosan ő a főnök, és fentről figyeli, hogy biztonságos-e a környék a többi galamb számára. Ezt a felelősségérzetet lehetett is látni a tartásán.

Engem úgy látszik nem tartott veszélyesnek, de azért szemmel tartott. Lehet, hogy a színes dzsekim miatt, talán azt gondolta, hogy egy nagy madár vagyok, s ez kíváncsivá tette. Egy alkalommal, teljesen váratlanul, szárnyait szét sem tárva, bukórepülésben, mint a rakéta, becsapódott az erkélyre. Szerencsére csak az erkélyig, és onnan hirtelen, éles derékszögben elhúzott jobbra. A meglepetéstől és az ijedtségtől hanyatt estem a szobába. Ez többet nem fordult elő. Utána már, amikor meglátott, csak lágyan elrepült az erkélyem előtt. Egyedül, vagy a párjával.

Egy időre megint el kellett utaznom. Amikor visszajöttem, napokig nem láttam sem Árvát, sem a párját, de még a többi galambot sem. Üresen meredt a csupasz ág az égre. Igaz, már jócskán benne jártunk az őszen, közeledett a tél. Talán védettebb helyet kerestek.

Egyik reggel megint elfoglaltam szokásos pozíciómat az ajtókeretben, hogy végigpásztázzam szememmel az erdőt, fogadjam a felkelő napot. Felnéztem az égre, melyen egy szál felhő sem volt. Olyan tiszta, olyan fehér volt, mint a műjégpályák jege, ahol a kűröket futják, táncolják. És akkor megjelent az égen, a jégen a két galamb. És most egy páros jégtánc következett. Árváék hosszú percekig táncoltak az égen, a jégen. Hol egymás mellett, hol összekapaszkodva, majd szétválva, nyolcasokat leírva. Majd megint összekapaszkodva szárnyaikkal, mint egy ölelésben, vagy csak a csőrükkel, mint egy csókban. Ilyenkor szárnycsapások nélkül, csak a légáramlatra bízva magukat repültek, vagy csak, szinte összeforrva lebegtek az égen.

Én ilyen szépet még sosem láttam. Azt a játékosságot, azt az önfeledtséget, azt a szeretetet én sohasem fogom elfelejteni. Először csak könnybe lábadt a szemem, majd eleredtek a könnyeim. Most értettem meg, miért a galambpár a szerelmesek szimbóluma.

Csörgött a telefon a szobában. Berohantam, hogy gyorsan lerendezzem. Mire visszajöttem, Árváék eltűntek. Többé sohasem láttam őket. Ezzel a táncal búcsúztak tőlem.